

Báseň jako výtvarný experiment

Experimentálních básníků je dnes jako šafránu. V 60. letech minulého století byla ale jejich vizuální poezie velmi v módě. Zabýval se jí třeba Jiří Kolář i Václav Havel. Ralf Mošt (30), vlastním jménem Martin Jeřábek, se hlásí k jejich odkazu. Jeho výtvarně zpracované básně jsou k vidění do konce května v Městské knihovně v Praze na Opatově.

Text: Lucie Švábová

Poezie, která překračuje hranice běžné literatury — tak by se dalo charakterizovat experimentální básnictví. „Je to hra se slovy, která přechází do obrazu,“ vysvětluje Ralf Mošt, který se tomuto literárně-výtvarnému směru ve volných chvílích věnuje. Většinu času je ale Martinem Jeřábekem, tedy učitelem českého jazyka a výtvarné výchovy na základní škole.

Často se inspiruje pouhým slovem, které ho upoutá svým významem či dvojsmyslem, dětským nápadem

Foto: Alexandra Zemanová

Ralf Mošt na vernisáži své výstavy „Obraz jedna báseň“.

nebo písni. Prvotní nápad zpracuje do věty či kratičké básně. Slova pak v počítači zajímavým způsobem graficky poskládá, hraje si s jejich významy a podobnostmi a dává je do různých tvarů. Hotové dílo vytiskne na speciálně upravené strukturované plátno a nakonec dotvoří akrylovými barvami.

Objevit skrytý význam slov

Experimentální básně objevil Mošt náhodou. Tvořit začal asi před deseti lety, kdy uvěřil v Boha. „Byl to pro mě takový zlom, že jsem chtěl své pocity nějak sdílet. Zkoušel jsem různé způsoby a jedním z pokusů byla i vizuální poezie,“ vzpomíná.

Když viděl, že jeho práce má kladné ohlasy, pokračoval. Objevil autory, kteří se tím ve 20. století zabývali a nakonec o tom napsal i diplomovou práci. Oproti Václavu Havlovi a Jiřímu Kolářovi, kteří často až ničili význam slov, se ale spíše snaží objevit jejich skryté významy.

Přes tři hrady se pochodovalo i v dešti

Túra, která zahrnuje návštěvu tří českých hradů, se uskutečnila na Orlickoústecku. Letošní 41. ročník pochodu Přes tři hrady se konal 11. května. I přes nepříznivé počasí se akce zúčastnily téměř tři tisíce lidí.

Druhá květnová sobota se nesla ve znamení padesátikilometrového výletu spojeného s návštěvou

několika historických památek. Akce Přes tři hrady, která se každoročně koná na Orlickoústecku, se zúčastnilo 2 484 turistů. Někteří z nich zvládli ujít celou trasu dlouhou padesát kilometrů, pro ty méně zdatné připravili organizátoři z Klubu českých turistů Sopotnice osm lehčích tras v rozmezí pět až třicet kilometrů. Byly

připraveny i trasy pro cyklisty, ti si mohli vybrat ze třinácti tras v délce čtrnáct až sto padesát kilometrů. Túra vedla přes hrady Žampach, Potštejn a Litice. Pochodu nepřálo počasí, od pátku místy pršelo. Spoluzakladatel a organizátor akce Jaroslav Diblík si z toho nic nedělal: „Dvaadvacet let nám nepršelo, tak se z toho letos nezblázníme.“

Důležité pro něj je, že při loňském 40. ročníku byl překonán rekord v účasti.

Na pochod tehdy přišlo přes 7 500 lidí. Ani Kláre Prchlíkové, jedné z výletnic, špatné počasí nevadilo. „Šla jsem trasu dlouhou patnáct kilometrů a užila jsem si to, i když jsem byla od bláta,“ uzavřela.

-zpe-

Hra na vojáky baví i dospělé muže

Hry na vojáky v dětství baví snad všechny chlapce. Někteří se jich nechtějí vzdát ani poté, co opustí školní lavice. Mohou běhat po lese s airsoftovou zbraní, nebo jako Ondřej Kohlíček spojit dohromady své dva zájmy — historii a vojenství. Pak se začnou věnovat rekonstrukcím bitev, třeba z 2. světové války.

Rekonstruování válečných bitev, neboli reenacting, je koníčkem pro mnoho mužů bez ohledu na věk. Na rozdíl od airsoftu, kde je cílem zasáhnout soupeře plastovo-keramickou kuličkou, se zde protíná zájem o historii vojenství, zbraně a dobovou techniku.

Vojáci před ardenskou bitvou.

Ondřej Kohlíček (22) se reenactingu věnuje téměř 10 let. Cestu si k němu našel přes vojenský sport airsoft. „Můj velitel se kromě air-

softu věnoval také druhé světové válce a pozval mě na jednu z akcí,“ vypráví Kohlíček.

Atmosféra a dobové uniformy si Kohlíčka natolik získaly, že se rozhodl do Klubu vojenské historie přihlásit. Jako první si pořídil uniformu, která ho vyšla na 5 500 korun. „Kalhoty mám originální, ale třeba bunda je kopie,“ říká. Kromě oblečení si koupil nefunkční pušku, vojenské identifikační známky a další nezbytné věci.

Během roku jezdí Kohlíček na bojové akce a jízdy určené pro veřejnost. Každá bitva má svůj scénář, který musí navcičit a dodržovat. „Během přesunu

chráníme kolonu, také děláme vojenské přehlídky nebo odhalujeme pomníky,“ popisuje.

Za největší zážitek považuje rekonstrukci ardenské bitvy. Ta se konala ve vojenském prostoru v Milovicích. V noci bylo venku mínus 27 stupňů a Kohlíček přespával v podzemním bunkru.

Přesto, že šlo v těchto podmínkách vyložené o zdraví, nenapadlo ho, že by po této zkušenosti s reenactem skončil. „Sedět doma u televize můžu kdykoliv, ale vyrazit s kamarády a hrát si na vojáky má v podzemním bunkru své kouzlo,“ hodnotí na závěr Kohlíček.

-zap-